

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/81/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623010253
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5623010253.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 21. októbra 2025 prejednal odvolanie podané obžalovaným A. B., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/50/2023 z 19.5.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/50/2023 z 19.5.2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného v bodoch 1/ - 3/ zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c), d) Tr. zák. (v znení účinnom od 6.8.2024), s použitím § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák.; v bode 4/ zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.; v bodoch 5/ - 9/ zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák. (v znení účinnom od 6.8.2024), s použitím § 138 písm. j) Tr. zák.; v bode 10/ zo spáchania prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, ako je uvedený v rozsudku.

Za skutky 1/ - 4/ bol odsúdený podľa § 221 ods. 3, § 41 ods. 2, ods. 3 a § 42 ods. 1 Tr. zák. na spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. súd zrušil výrok o vine, výrok o treste rozsudku Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T/16/2021 zo dňa 30.11.2021, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/34/2022 zo dňa 23.6.2022, ktorým bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Tr. zák., s použitím § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a ktorým mu bol uložený podľa § 221 ods. 3, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h), m), § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/119/2020 zo dňa 29.12.2020, ktorým bol A. B. odsúdený podľa § 221 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, výkon ktorého bol podmienene odložený s určením skúšobnej doby vo výmere 14 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za skutky 5/ - 10/ bol obžalovaný A. B. odsúdený podľa § 221 ods. 3, § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu poškodeným A. C., nar. XX.X.XXXX a D. C., nar. XX.XX.XXXX, spoločne a nerozdielne vo výške 13 760,- eur, C. E., nar. XX.X.XXXX, vo výške 820,- eur, F. E., nar. XX.X.XXXX, vo výške 5 350,- eur, G. A., nar. XX.X.XXXX, vo výške 2 240,25 eur, H. G., nar. XX.X.XXXX, vo výške 46 400,- eur, I. J., nar. X.X.XXXX, vo výške 6 000,- eur, B. J., nar. X.X.XXXX, vo výške 1 200,- eur, K. A. L., nar. X.X.XXXX, vo výške 151 000,- eur a D. M., nar. X.X.XXXX, vo výške 1 600,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd odkázal poškodeného H. G., nar. XX.X.XXXX, so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil sám aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Odvolanie, ktoré odôvodnil obhajca obžalovaného, smerovalo proti výroku o úhrnnom treste, proti výroku o vine ohľadne skutkov, za ktoré bol uložený spoločný súhrnný trest, ako aj proti výroku o náhrade škody. Obžalovaný má za to, že pri ukladaní úhrnného trestu súd nezohľadnil neobvykle vysokú mieru neopatrnosti poškodených pri nakladaní so svojím majetkom, ďaleko vyššiu, ako býva obvyklé v takýchto prípadoch, motív poškodených pri peňažných dispozíciách a vzhľadom na zákon účinný v čase vyhlásenia rozsudku neprimerane vysoký spoločný súhrnný trest, ktorý už súd nemohol znížiť. Preto považuje obžalovaný uložený úhrnný trest za nedôvodne prísny.

Ďalej je obžalovaný toho názoru, že okrem náhrady škody, ktorá vznikla jeho zavinením podľa skutkov uvedených v obžalobe a rozsudku, mu bola uložená aj povinnosť k náhrade škody, ktorá nevznikla jeho konaním.

K výroku o vine ku skutkom č. 1/ a 2/ rozsudku uviedol, že vyhlásenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní o vine sa netýkalo skutkov č. 1/ a 2/ rozsudku, pretože tieto neboli a ani nemohli byť predmetom obžaloby. Uvedené skutky boli podľa rozsudku spolu so skutkom č. 3 rozsudku (uvedený v obžalobe ako skutok č. 1) čiastkovými útokmi pokračovacieho trestného činu podvodu, ktorý súd kvalifikoval ako zločin podvodu podľa

§ 221 ods. 1, 3 písm. c), d) Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024, s použitím § 138 písm. j)

a § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., keď súčasne zrušil výrok o vine a výrok o treste rozsudku Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T/16/2021, v spojení s uznesením Krajského súdu

v Nitre, sp. zn. 4To/34/2022. Súd teda za skutky 1/, 2/ a 3/ rozsudku ukladal spoločný trest, keď po zrušení výrokov o vine a treste pôvodného rozsudku znova rozhodoval ako o vine, tak aj o treste čiastkových útokov (skutkov) pôvodného rozsudku, tak aj o vine a treste ďalšieho čiastkového útoku (skutku), teda o celom pokračovacom trestnom čine. Podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. je súd pri tomto rozhodovaní viazaný skutkovými zisteniami uvedenými v zrušenom rozsudku a prísnosťou trestu v skoršom rozsudku. Zo žiadneho ustanovenia Trestného zákona ale nevyplýva, že súd je viazaný aj právnym posúdením skutkov v skoršom zrušenom rozsudku. Preto súd nesprávne kvalifikoval tento pokračovací trestný čin aj podľa okolností podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby – spáchaný na chránenej osobe (vyššieho veku), nakoľko skutkové vety tohto trestného činu neobsahujú, a to ani náznakom, žiadnu skutočnosť, že by konanie páchatela bolo v subjektívnej súvislosti s vekom niektorého poškodeného (§ 139 ods. 2 Tr. zák.).

K výroku o spoločnom a súhrnnom treste vzhľadom ku skutočnosti, že trestný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš bol doručený obžalovanému dňa 16.4.2021 (účinky vyhlásenia rozsudku), mali byť súhrnným trestom postihnuté aj skutky 5/ a 10/ rozsudku. Skutkami 1/ - 3/ rozsudku mala byť spôsobená škoda trom osobám spolu vo výške 17 130,- eur a skutkami č. 4/ a 5/ škoda jednej osobe vo výške 1 500,- eur a 740,- eur. V zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. sa jedná o škodu malú. Potom je zrejmé, že právnu kvalifikáciu pokračovacieho trestného činu ako zločinu drží len skutočnosť, že mal byť spáchaný na štyroch osobách a výmeru spoločného trestu len to, že nemôže byť miernejší ako trest uložený Okresným súdom Topoľčany. Právna kvalifikácia skutkov, za ktoré uložil Okresný súd Topoľčany súhrnný trest odňatia slobody na 5 rokov a 4 mesiace, vzhľadom na absenciu subjektívnej súvislosti skutkov s vekom poškodených zodpovedala prečinu podvodu podľa

§ 221 ods. 2 vtedy (a aj teraz) účinného Trestného zákona. Preto je uložený trest 5 rokov

a 4 mesiace neprimerane prísny, pričom ale súd vzhľadom k § 42 ods. 3 Tr. zák. nemohol uložiť trest miernejší.

K výroku rozsudku o úhrnnom treste uviedol, že skutok č. 5/ a skutok č. 10/ mali byť postihnuté súhrnným trestom spolu so skutkami 1/ - 3/ a 4/. Potom sa pri skutkoch č. 6/ až 9/ (pokračovací zločin podvodu)

nemá jednat' o trest úhrnný, lebo tvoria len jeden trestný čin, ktorý sa s iným trestným činom nezbieha. Použitie § 41 ods. 2 Tr. zák. potom nie je dôvodné. Toto pochybenie ale odvolací súd nemôže už napraviť. Keď súd v zmysle § 41 ods. 3 Tr. zák. nemohol uložiť trest miernejší, mohol neodôvodnenú prísnosť spoločného a súhrnného trestu zohľadniť pri ukladaní trestu za skutky č. 5/ až 10/.

Pri ukladaní trestu za pokračovací zločin podvodu (skutky č. 4/, 5/ až 9/) mal súd tiež zohľadniť nielen neobvykle vysokú mieru neopatrnosti poškodených pri nakladaní so svojím majetkom, ale aj motív poškodených. Poškodení G., L. a A. boli pri dispozíciách so svojím majetkom prioritne vedení snahou získať majetkový či iný prospech nepoctivým úmyslom, minimálne obchádzaním zákonov, poškodený G. ovplyvnením verejnej dražby vo svoj prospech a získaním stavebného povolenia bez predpísaného súhlasu spoluvlastníka, poškodený L. znížením svojej daňovej povinnosti na úkor Slovenskej republiky, poškodený A. získaním zadržaného vodičského preukazu bez vykonania predpísaných skúšok. Pokiaľ by obžalovaný dohodu s nimi splnil, nejednalo by sa o podvod, ale nemožno vylúčiť ich trestné stíhanie v spolupáchateľstve s obžalovaným za iné trestné činy.

Keďže pri ukladaní spoločného a súhrnného trestu nemohol súd priznať obžalovanému benefit vyhlásenia viny podľa § 39 ods. 5 Tr. zák., mal byť tento výrazne použitý pri ukladaní trestu úhrnného. K výroku o náhrade škody má obhajoba výhrady ku skutku č. 7/ rozsudku a s ním súvisiacej uloženej povinnosti nahradiť poškodenému I. J. škodu vo výške 6 000,- eur. Pokiaľ obžalovaný vyhlásením o vine prijal bez výhrad skutkové zistenia, ako sú uvedené v obžalobe, musí tieto rešpektovať aj súd, ak vyhlásenie obžalovaného prijme. Škoda, ktorá poškodenému vznikla, musí byť v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného

a tento kauzálny nexus musí byť jasne a zrozumiteľne vyjadrený v skutkovej vete rozsudku.

V prípade I. J. tomu tak nie je. Podľa skutkovej vety sumu 6 000,- eur poslal na účet obžalovaného na žiadosť svojho syna B. J.. Obžalovaný podľa skutkovej vety nevykonal v tejto súvislosti smerom k I. J. žiadny úkon. Taktiež nie je zrejmé, či sa malo jednať o dar synovi B., alebo pôžičku, alebo či sa chcel I. J. ticho podieľať na obchodovaní svojho syna B., keď každý z uvedených spôsobov má odlišné účinky na právne postavenie I. J.. Keďže nebolo vykonané žiadne dokazovanie, zostala účasť obžalovaného na konaní poškodeného I. J. nevyjasnená a tento mal byť odkázaný so svojím nárokom na civilný proces. Obhajoba preto navrhuje, aby odvolací súd podľa § 371 ods. 1 písm. e) a f) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o úhrnnom treste odňatia slobody za skutky 5/ - 10/ a vo výroku o náhrade škody poškodenému I. J. a s poukazom na § 322 ods. 3 Tr. por., podľa § 221 ods. 3, § 41 ods. 2, § 39 ods. 5 Tr. zák. uložil obžalovanému za skutky 5/ - 10/ úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 4 mesiace a podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného I. J. odkázal na civilný proces.

Obžalovaný odôvodnil svoje odvolanie aj sám písomným podaním doručeným okresnému súdu 18.7.2025. Uviedol, že jeho odvolanie smeruje proti výroku o treste, a to jeho výmere a druhu. Podľa jeho názoru sa súd v odôvodnení rozsudku nijako nevysporiadal s jeho obhajobou. Aj poškodení súhlasili s jeho návrhom na uloženie podmieneného alebo alternatívneho trestu. Toto nebolo z jeho strany prvoplánové, ale táto žiadosť bola podmienená výškou už skôr uloženého trestu, ktorý aktuálne vykonáva. Smeroval teda k tomu, že uložením trestu odňatia slobody súd v podstate úplne zmariť poškodeným možnosť získať aspoň časť škody, ktorú im spôsobil.

V napadnutom rozhodnutí podľa obžalovaného úplne absentuje princíp ultima ratio, ktorý je po novele Trestného zákona explicitne vyjadrený v § 33a ods. 3, 4 Tr. zák. Nespochybňuje, že za svoje konanie mal byť potrestaný, spochybňuje len druh sankcie, nie jeho výmeru. Nedá sa prehliadnuť, že odôvodnenie ukladania trestu za skutky 1/ až 4/ je úplne identické ako za skutky 5/ až 10/. Toto ale popiera aj vnútornú logiku. Za skutky 1/ až 4/ bol pri škode 15-krát nižšej odsúdený o 45 % vyšším trestom ako za skutky 5/ až 10/. Z hodnotenia ÚVTOS vyplýva, že doposiaľ vykonaná časť trestu mala na neho vplyv, podľa obžalovaného nie zanedbateľný. Uloženie trestu odňatia slobody už sleduje výlučne len preventívny účel.

Ďalej obžalovaný uviedol, že ak súd odmietol vykonať dokazovanie vo vzťahu k treste a dôvodil vyhlásením obžalovaného, konal arbitrárne až svojvoľne. Ak by pripustil dokazovanie, ktoré podľa názoru súdu spochybňuje postavenie poškodeného, nemôže toto vykladať v neprospech obžalovaného vykonaným dokazovaním, ak by sa dokázalo, že poškodený nie je poškodeným, alebo uplatnený nárok je spochybnený (čo je prípad obžalovaného), súd mohol tieto pochybnosti premietnuť buď do výmery trestu alebo jeho druhu. Najpodstatnejším je ale fakt, že súd sa sústredil pri odôvodnení druhu trestu len na osobu obžalovaného a jeho minulosť. Absolútne opomenul, že poškodení súhlasili s uložením trestu, ktorý nie je spojený s ujmom na osobnej slobode, pretože uprednostnili vrátenie škody pred väzením. Súd mohol zohľadniť výšku aktuálneho trestu, ktorý spĺňa generálnu aj individuálnu prevenciu. V neposlednom rade súd v rozhodnutí vôbec nespomenul jeho rodinu, dve deti vo veku 10 a 5 rokov, jeho

partnerku, ktorá sa stará o deti, a jeho 68-ročných rodičov. Podľa Výboru pre práva dieťaťa, v nadväznosti na čl. 9 Dohovoru o právach dieťaťa by malo byť pri ukladaní trestov rodičom detí zvažované všade, kde je to možné, uloženie trestu, ktorý nezahŕňa odňatie slobody.

V závere odvolania obžalovaný uviedol, že individuálna aj generálna prevencia je dosiahnutá skôr uloženým trestom odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace. Vplyvom tohto trestu sám obžalovaný pochopil škodlivosť svojho konania a jeho následky vo vzťahu k nemu samému, poškodeným a hlavne k svojej rodine. Aj vplyv trestu a jeho prejavy vo forme väzenskej subkultúry prispeli k osloveniu OČTK a jeho spolupráci vo veciach, ktoré boli dlho skryté. Trest odňatia slobody považuje aj z pohľadu svojho veku za neprimeraný, neúčelný a popierajúci zmysel restoratívnej justície, kde prvoradým cieľom má byť náhrada škody. Túto chce poškodeným nahradiť v maximálnej možnej výške, hlavne poškodenému K. A. L., ktorý potrebuje peniaze na liečbu člena rodiny.

Na základe uvedeného žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie, alebo rozsudok zmenil tak, že pri uplatnení § 39 Tr. zák. mu uloží trest pod spodnú hranicu trestnej sadzby, resp. aby uložený trest podmiennečne odložil, alebo uložil iný alternatívny trest.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril prokurátor písomným podaním doručeným okresnému súdu 12.8.2025. Rozsudok súdu považuje za zákonný aj z hľadiska druhu a výšky uloženého trestu. Súd v rozsudku uviedol všetky podstatné skutočnosti a reflektoval komplexne na podstatné okolnosti prípadu, rešpektujúc platný Trestný zákon a Trestný poriadok. Argumenty uvádzané obhajobou nie sú spôsobilé zvrátiť, či spochybniť výsledky hlavného pojednávania. Tieto argumenty obhajoby hodnotí ako účelovú obranu, majúce irelevantný charakter vo vzťahu k vynesnému rozsudku, zvlášť tvrdenie obžalovaného ohľadom spolupráce s políciou je všeobecnou a nekonkrétnou snahou o získanie výhod z hľadiska uloženého trestu.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadrili aj poškodení I. J., H. G., G. A. a K. A. L.. Uviedli, že A. B. emocionálne apeluje na dĺžku výkonu trestu, pretože poškodeným nebude schopný vrátiť finančné prostriedky, o ktoré ich okradol. Zároveň sa snaží o obmäkčenie súdu tým, že sa odvoláva na svoje malé deti a svojich rodičov vo vysokom veku. Poškodení uviedli, že predtým, ako podávali podnet na políciu, niekoľkokrát sa s obžalovaným stretli a povedali aj jeho rodine, čo urobil. Informovali ho aj o tom, že ak nebude možná spoločná dohoda, využijú právo získať svoje peniaze formou podania žiadostí cez políciu a ak bude možné, aj formou reportáže v televízii. Opätovne im ukazoval fiktívne účty a po ich žiadosti im poslal peniaze z N. L., ktoré im však neprišli. Takže aj po ich upozneniach opakovane klamal a zavádzal. Čo sa týka vážneho zdravotného stavu manželky p. L., obžalovaný od začiatku o tomto vedel a aj napriek tomu pána L. opakovane zavádzal a po určitých čiastkach sa finančnými prostriedkami obohatil o celkovú sumu 151 000,- eur. Poškodení ďalej uviedli, že obžalovaný je deväťkrát súdne trestaný a štvrtýkrát vo výkone trestu. Môže sa stať, že človek vekom ľutuje svoje chyby a činy, ktorými poškodil životy iných rodín, avšak jeho opakované trestné činy a recidíva poukazujú na to, že odvolanie A. B. je skôr manipulácia s emóciami a naučenými vzorcami správania a konania, ako inteligentne presvedčať, ovplyvňovať komunikačnými schopnosťami a narábať s pocitmi druhých ľudí. Jednoducho sa chce čím skôr dostať z výkonu trestu.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný A. B. podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa len proti výroku o treste, ale odvolací súd vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože

z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstať pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatela.

Odvolačný súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c/, d/ Tr. zák., v znení účinnom od 6.8.2024, s použitím § 138 písm. j/ a § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák.; prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.; pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., v znení účinnom od 6.8.2024, s použitím § 138 písm. j/ Tr. zák.; prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na priebeh hlavného pojednávania v konaní pred prvostupňovým súdom, na ktorom obžalovaný A. B. v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. urobil vyhlásenie, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe. Obžalovaný zároveň odpovedal kladne na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. Súd prvého stupňa uznesením podľa § 257 ods. 7 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného A. B. prijal.

Ako už bolo uvedené, v súlade s revíznym princípom preskúmal krajský súd v rozsahu determinovanom ustanovením § 317 ods. 1 Tr. por. len výrok o treste a výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku, keď pokiaľ ide o výrok o vine, nie sú pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v napadnutom rozsudku okresného súdu. S ohľadom na to, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolací súd preskúmal i zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného A. B. a zistil, že v tomto smere konal okresný súd správne a neporušil žiadne procesné ustanovenie. Priznanie viny bolo prijaté okresným súdom v súlade so zákonom a stalo sa nemenným. Ani krajský súd nemá dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe okresného prokurátora, a preto priznanie viny obžalovaného považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného prokurátorom v obžalobe.

Dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, bol aj ďalší postup súdu, keď vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie a výroku o náhrade škody. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a výrok o treste, ako aj výrok o náhrade škody zodpovedajú stavu veci a zákonu.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného A. B., je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný A. B. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný založil odvolanie voči výroku o treste napadnutého rozsudku v podstate na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. Okresný súd sa v podstate vo svojom rozhodnutí s týmito námietkami vysporiadal.

Odvolačný súd zistil, že súd prvého stupňa si vytvoril dostatočný skutkový základ k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu. Na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že argumenty obžalovaného uvedené v písomných dôvodoch odvolania neboli spôsobilé zvrátiť druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Z dôvodov odvolania obžalovaného je nesporné, že obžalovaný primárne namieta neprimeranosť trestu, ktorý bol uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie

noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Reagujúc na sťažnostné námietky obhajcu, keď tento namietal nesprávnu kvalifikáciu pokračovacieho trestného činu aj podľa okolností podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby – spáchaný na chránenej osobe, nakoľko skutkové vety tohto trestného činu neobsahujú žiadnu skutočnosť, že by konanie páchatela bolo v subjektívnej súvislosti s vekom niektorého poškodeného, krajský súd uvádza nasledovné:

Konanie, ktorého výsledkom je uloženie spoločného trestu podľa § 41 ods. 3 Tr. zák., nie je konaním o opravnom prostriedku vo vzťahu ku skoršiemu a podľa tohto ustanovenia zrušovanému výroku o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu. Vyplýva to nielen z viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku, ako to § 41 ods. 3 Tr. zák. výslovne ustanovuje, ale aj z toho, že súd nemôže meniť právnu kvalifikáciu skoršieho rozsudku, okrem zmeny vyvolanej doplnením skutkových zistení zrušeného výroku o vine o ďalší čiastkový útok (útoky) pokračovacieho trestného činu v novom výroku o vine za tento čin. Vychádzajúc z uvedeného, súd nemohol meniť právnu kvalifikáciu konania obžalovaného v bodoch 1/, 2/ rozsudku, keď táto bola ustálená rozsudkom Okresný súd Topoľčany, sp. zn. 2T/16/2021 z 30.11.2021, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/34/2022 z 23.6.2022.

Pokiaľ obhajoba namietala, že súhrnným trestom mali byť postihnuté aj skutky 5/ až 10/ rozsudku, krajský súd udáva, že uvedené skutky (vychádzajúc z posledného čiastkového útoku) obžalovaný spáchal v mesiaci september 2021, avšak trestný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/119/2020 zo dňa 29.12.2020, na ktorý sa v tejto súvislosti obhajoba odvoláva, bol obžalovanému doručený dňa 16.4.2021, z čoho vyplýva, že v prípade skutkov pod bodmi 5/ až 10/ napadnutého rozsudku nemôže ísť o súbeh trestnej činnosti so skutkami pod bodmi 1/ až 4/ rozsudku, pretože boli spáchané až po doručení označeného trestného rozkazu a navyše aj po jeho právoplatnosti. Z uvedených dôvodov potom okresný súd správne ukladal za skutky pod bodmi 5/ až 10/ rozsudku samostatný trest. Pokiaľ obhajoba namietala, že súd nemal ukladať súhrnný trest za skutky pod bodmi 5/ až 10/ rozsudku, krajský súd udáva, že súd ukladal súhrnný trest jednak za pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024, ako aj za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., teda ukladal trest za dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, a trest ukladal podľa najprísnejšej zo zbiehajúcej sa trestnej činnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uloženého trestu odvolateľom treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatelia môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie – bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatelovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatelia, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia najmä v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku či argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ako už bolo vyššie uvedené, skutočnosť, že obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný, sama osebe neznamená, že má nárok na ukladanie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V prípade obžalovaného totiž predchádzajúce nepodmienečné tresty, predovšetkým za majetkovú trestnú činnosť, nevedli k náprave. Preto správne postupoval okresný súd, keď vzhľadom na postoj obžalovaného k aktuálne súdeným skutkom (priznával sa k trestnej činnosti a jej spáchanie oľutoval) za skutky pod bodmi 1/ až 4/ uložil obžalovanému spoločný a súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace, t.j. v rovnakej výmere, ako mu uložil trest Okresný súd Topoľčany rozsudkom, sp. zn. 2T/16/2021 zo dňa 30.11.2021, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/34/2022 zo dňa 23.6.2022, výrok o vine a treste ktorého bol zrušený. Taktiež správne postupoval okresný súd, keď za skutky pod bodmi 5/ až 10/ rozsudku obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Navrhované uloženie miernejšieho trestu obhajobou aj podľa názoru krajského súdu neprichádza do úvahy, vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho predchádzajúci spôsob života, keď treba znovu poukázať na to, že obžalovaný má v registri trestov celkovo 9 záznamov o odsúdeniach za obdobie od roku 2001 do roku 2021, v prevažnej miere za majetkovú trestnú činnosť a bol už potrestaný aj nepodmienečným trestom odňatia slobody. V tejto súvislosti krajský súd dodáva, že obžalovaný, vzhľadom na svoju kriminálnu minulosť, nemôže ani po vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní očakávať ukladanie trestu na dolnej hranici, resp. pod dolnú hranicu trestnej sadzby, bránia tomu totiž doposiaľ uložené tresty za majetkovú trestnú činnosť.

Pokiaľ obžalovaný v súvislosti s výrokom o náhrade škody namietal, že okresný súd nedostatočne vykonal dokazovanie vo vzťahu k tomuto výroku, krajský súd uvádza, že, ako vyplýva zo spisového materiálu, na hlavnom pojednávaní boli vykonané vo vzťahu k výroku o náhrade škody všetky dostupné dôkazy a pokiaľ súd odmietol vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným, toto v rozsudku riadne odôvodnil. Z rovnakých dôvodov potom ani krajský súd na verejnom zasadnutí nemal dôvod dopĺňať dokazovanie výsluchom poškodených. V tejto súvislosti treba dodať, že pokiaľ obžalovaný vyhlási na hlavnom pojednávaní, že je vinný, vyhlásením o vine obžalovaný bez výhrad prijíma skutkové tvrdenia v obžalobe, teda v celom rozsahu, čo v rovine hmotnoprávnej znamená, že sa priznáva ku skutku v zmysle jeho ustálenej právnej kvalifikácie, vrátane naplnených kvalifikačných znakov. V opačnom prípade, teda pokiaľ obžalovaný priznáva spáchanie skutku len v jeho základnej skutkovej podstate (napr. by uznával len spáchanie inej škody ako v obžalobe uvedenej a nesúhlasí so spôsobením škody uvedenej v jednotlivých čiastkových skutkoch v obžalobe), nemohol by súd takéto priznanie akceptovať na

účely prijatia vyhlásenia v zmysle § 257 Tr. por. V ostatnom v tejto súvislosti krajský súd odkazuje na správne dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu. V súvislosti s výrokom o náhrade škody krajský súd dáva do pozornosti ust. § 287 ods. 1, veta druhá Tr. por., v zmysle ktorého súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného. Rovnako nemožno akceptovať ani námietku obžalovaného, že pri zachovaní potrebnej miery opatrnosti zo strany poškodených nebolo jeho konanie, tak ako je popísané v skutkovej vete rozsudku, spôsobilé nikoho uviesť do omylu. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že spôsob vykonania jednotlivých skutkov nebol zo strany obžalovaného amatérsky a nemusel u bežných ľudí vyvolávať pochybnosti o jeho nereálnosti.

V ostatnom krajský súd odkazuje na správne a vyčerpávajúce dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenia. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., keď vzhľadom na procesný postup obžalovaného v priebehu konania pred súdom prvého stupňa iný dôvod dovolania neprichádza do úvahy.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu výroku o treste a spôsobe jeho výkonu napadnutého rozsudku, ani dôvody na zmenu výroku o náhrade škody, odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.